No. 134 ANNO 1850. **ARNHEMSCHE COURANT.** Donderdag 11 Juli.

Mr. DIRK DONKER *CURTIUS over het ontwerp van kieswet.*

VII.

Wanneer wij thans, na 's heeren DONKER's redevoering aandachtig te hebben nagegaan, ons oordeel resumeren, dan komen wij tot de conclusie, die wij reeds in het begin onzer beschouwingen voor opzetteden. 's Heeren DONKER's redevoering is een reclame ten voordeele van zijn mislukt ministerie; een wraakkreet over den moord van het onnoozele burgerzinnig kies-ontwerp. Het is eene revanche; toen *ik* minister was, zegt de heer DONKER, hebt gij *mijn* ontwerp gehavend; thans, nu *gij* minister zijt, zal ik *uw* ontwerp havenen. Om vertrouwen te wekken in zijnonpartijdig oordeel, begint de heer DONKER met te verklaren: *Sum pius* DONKER, of, om parlementair te spreken: IK ben *waarheidlievend* en IK ben een *practisch* man. Dit is trouwens eene meening die elk van zich heeft, en wij zien niet, waarom de heer DONKER noodig oordeelde zich dit getuigschrift te geven, hetwelk men gerust kan aannemen, dat ieder spreker — constitutioneel, burgerzinner of behouder — stilzwijgend van zich onderstelt.

Het is merkwaardig dat de heer DONKER, om zijn veroordeelend vonnis te motiveren, verpligt was zich als *genie incompris*, als miskend talent, te stellen tegenover de Kamer, tegenover de pers en tegenover het publiek. Toen de heer DONKER zijn ministeriële loopbaan begon, stond alle kracht hem ten dienst; toen men den heer DONKER en het ministerie, dat in zijnen geest voortleefde, aan het werk had gezien, ontviel die steun; bewijst dit niet, dat het sijsteem-DONKER al zeer weinig »praktisch" was? Bewees het althans niet, dat deze regerings-wijshied — zoo het eene wijsheid was — niet van dezen tijd was, maar of *te vroeg* of *te laat* kwam? Zouden Kamer, pers en publiek niet regt hebben, 's heer DONKER's verwijten tegen hem zelven te keeren en te zeggen: Niet wij hebben u miskend maar gij miskent ons? Wanneer wij uw geregt voor ons onbruikbaar vonden en daartegen het geregt uwer tegenpartij geschikt naar onzen smaak en onze behoeften, wat geeft u dan het regt daarom over ons als een wreekend regter den banvloek uit te spreken? en waaruit ontleent gij uwe bevoegdheid om ons te dwingen ons oordeel, onze overtuiging en onze beginselen, aan uwe subjective meeningen ten offer te brengen? Is het eene *nationale* overtuiging als wier woordvoerder gij optreedt, toon ons dan, dat gij de natie aan uwe zijde hebt. Is het alleen eene *persoonlijke* overtuiging, eene individuële opinie van u en uwe vrienden, ontwikkel haar dan en dring ze aan met bescheidenheid; tracht haar tot de nationale overtuiging te maken: maar werp u niet op, als den eenigen regtvaardigen in Sodom; als de Cassandra, die alléén de nooit geloofde waarheid voorspelt en verkondigt.

De heer DONKER gevoelde en erkende, dat hij hier stond als een man op zich zelven, dat zijn hand gekeerd was tegen allen, gelijk de hand van allen gekeerd was tegen hem. Hij kende zich zelven de stekelige eigenschap des egels toe; hij had, zeide hij, »alle mogelijke voorzigtigheid noodig, om niet *links* en *regts* te kwetsen," en later »ik vrees, dat ik kwetsen zal," ja zelfs straalde er, toen een paar leden de onnoodige moeite hadden genomen, tegen die kwetsende eigenschap te reclameren, in het wederantwoord van den heer DONKER eene zekere voldoening door: »Gij hebt gehoord, en het heeft mij niet verwonderd, dat de rede, die ik zoo even gevoerd heb, de *gevoeligheid* van enkele leden der Kamer heeft opgewekt. Ik zeg, ik ben er niet zeer over verwonderd; integendeel, ik acht het goed, dat zij die aanmerking gemaakt hebben. Ik ben er ook niet over ontzet, in het minst niet, maar ik neem echter niets terug van hetgeen ik zoo even gezegd heb" enz. Natuurlijk: als men kwetsen *wil*, is het eene voldoening, te hooren dat men gekwetst *heeft*. Als men de rol van tucht- en zedemeester der Kamer wil spelen, verneemt men gaarne, dat de strafpreek en de censuur doel hebben getroffen. De vraag blijft slechts of het lid, dat zich aanmatigt zijne medeleden te strafprediken en te censureren, zijne bevoegdheid kan bewijzen, of dat hij slechts de rol speelt van den knaap, die zijne speelgenooten schoolmeestert.

Wij hebben niet slechts aangetoond, dat de heer DONKER zich op een geheel individueel standpunt afzondert, wij hebben, uit 's heeren DONKER's eigene woorden, aangetoond, wat dat standpunt van den heer DONKER was. De heer DONKER noemt het, het stelsel van: »Wij *oude* liberalen," en wij hebben op die benaming niets af te dingen, daar het inderdaad voldoende blijkt, dat het een verouderd stelsel *is.* Het stelsel van: »Wij *oude* liberalen" is slechts een gewijzigd stelsel van behoud: regeren over de massa der natie door middel van eene bevoorregte klasse van burgers. Het is het stelsel van de heerschappij van één deel der natie — de *gegoeden*, de *kern* — over het geheel; eene burger-aristocratie in de plaats van eene adels-aristocratie. De heer DONKER hecht aan dit stelsel van klasseregering zóóveel, dat hij aan deze leer zijn vasthouden aan het beginsel der regtstreeksche verkiezingen, onafscheidelijk vastknoopt. Niet de natie, niet de eenheid des lands is het, die naar zijne opvatting, vertegenwoordiging en mederegering eischt, maar alleen dat deel der natie, dat *gegoed* is, d. i. dat ten minste *f* 100 of *f* 150 aan directe belastingen betaalt. De klasse der mannen van *f* 100 en *f* 150 alléén kunnen het land redden; trekken deze zich terug, dan zou mr. DIRK DONKER CURTIUS »het diep moeten betreuren, dat hij ooit de hand had geleend aan de vestiging der regtstreeksche verkiezingen, die hij *tot nog toe* altijd had voorgestaan," ja deze bedenking weegt zóó zwaar bij hem, dat hij, ten slotte zijner redevoering, tot de conclusie komt: »Mijne heeren! Ik moet het met u belijden, dat eene slechte kieswet beter is dan geene kieswet; en ik zeg het een spreker na." »»Och, hadden wij maar eene kieswet!"" — — — »maar *deze wet* is zóó slecht, is zóó ongrondwettig, dat ik zeg: *Liever geene kieswet dan* DEZE *wet!*"

Thans is *deze*, zóó »slechte," zóó »ongrondwettige" wet, door beide Kamers met overgroote meerderheid aangenomen, en de heer DONKER is op zijn individueel standpunt geïsoleerd gebleven. Het beginsel van »wij *oude* liberalen" is in alle instantiën gevallen; het beginsel van nationale verkiezingen heeft gezegevierd over het stelsel der bevoorregte klasse-heerschappij. Het is uitgemaakt, dat de medereregering en het regt van vertegenwoordiging niet een monopolie van de mannen van ten minste *f* 100 of *f* 150 is. Zelfs in het eigen district dat den heer DONKER afvaardigde zullen *ongegoeden*, mannen van *f* 20, honderd (misschien duizend) kiezers medestemmen, die geen BELANG hebben bij de handhaving van eigendom, orde en rust. De heer DONKER is een man van beginselen, een consequent man, waarheidlievend en practisch. Welnu, zal de man van beginselen, de consequente, practische en waarheidlievende man, opregt en te goeder trouw, eene nieuwe volmagt kunnen aannemen, onder de heerschappij eener zóó »slechte," zóó »ongrondwettige" wet, die menschen tot de stembus toelaat, die bij het welvaren des lands en van het geheele Nederlandsche volk, geenerlei *belang* hebben? *ongegoeden?* mannen die *slechts* *f* 20 betalen en wier noodlottige inzigten al het streven der *gegoeden*, der *kundigen*, der *kern*, verijdelen zullen? Is eene volmagt uit dergelijke handen aannemen, niet eene daad van *medepligtigheid!* Kan een *oud* liberaal het met zijne overtuiging overeenbrengen, eene volmagt te ontvangen van kiezers, die hij voor het kiesregt onbevoegd en daarmede »ongrondwettig" begiftigd rekent?

Buitenlandsche Berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, *6 juli.* Handelsbrieven, heden uit Weenen ontvangen, verzekeren, dat de finantieele hulpbronnen der regering dagelijks toenemen en voor de toekomst het beste vooruitzigt opleveren. De voornaamste zwarigheden, waarmede het land thans te worstelen heeft, zijn de schaarschheid aan klinkende munt en den hoogen stand van den wisselkoers. Ter voorziening in deze behoefte, zal de regering eerstdaags nadrukkelijke maatregelen nemen. Tenzelfden tijde ontziet zij moeite noch kosten, om de bedding van den Donau, ten behoeve van de scheepvaart op dien stroom, zoo veel mogelijk te verbeteren. Tot dat einde zullen op onderscheidene punten, waar die rivier bogten vormt, doorgravingen bewerkstelligd worden om den weg te bekorten en gemakkelijk te maken. Ook zullen op de voornaamste overgangspunten steenen bruggen, ten behoeve van eene goede gemeenschap tusschen de beide oevers, gebouwd worden. Deze verbeteringen zullen achtervolgens langs den geheelen stroom worden bewerkstelligd en niet weinig bijdragen ter bevordering en uitbreiding van het handelsverkeer in de Oostenrijksche monarchie.

— Bij de jongste voorstellen, door Oostenrijk gedaan ten gunste van een algemeen Duitsch stelsel van handel en tollen, beoogt hetzelve evenzeer het algemeen belang der ingezetenen, als de bijzondere voordeelen, die daaruit in een staatkundig en finantieel opzigt, voor de regering moeten ontstaan. Daar de verdeeling van de opbrengst der in- en uitgaande regten bij het tolverbond, geschiedt in evenredigheid van de sterkte der bevolking, rekent de Oostenrijksche regering op eene vermeerdering van inkomsten van ten minste 10 millioen gulden; zij verwacht daarbij evenzeer eene vermeerdering van haren invloed op de Duitsche aangelegenheden, alsmede dat in gevalle van eventuele onlusten in Italie, geheel Duitschland haar met zijne magt en invloed zou bijstaan.

Frankfort, *7 juli.* Volgens de jongste berigten zijn de oproerige Bulgaren door de Turksche bevolking geslagen en verstrooid. Een gedeelte bivonakeert op de Bulgarische grenzen in Servië. In d

Balkan-streken daarentegen moeten de Bulgaren groote vorderingen gemaakt hebben. Hun opstand is voornamelijk gerigt tegen de willekeur der Aga's.

— Brieven uit Munchen bevestigen het gerucht, dat de Koning *Max* van Beijeren het plan koestert, om de belangrijkste gebeurtenissen uit de Duitsche en in het bijzonder uit de Beijersche geschiedenis, in eene reeks van schilderijen te doen voorstellen. Tot de vervaardiging dier schilderijen zullen Duitsche, maar ook buitenlandsche schilders uitgenoodigd worden.

— Oostenrijk is, maar men zegt, voornemens, wanneer de onderhandelingen met Pruisen niet spoedig tot een resultaat voeren, den engeren bondsraad te Frankfort bijeen te roepen en in werking te brengen. Oostenrijk zal in al zijne handelingen zich naauwgezet aan de verdragen van 1815 houden. Men hoopt, dat ook Pruisen meer in overeenstemming met die verdragen zal gaan handelen. Graaf *Bernstorff*, die te Weenen teruggekomen is, zal weder de onderhandelingen over de Duitsche zaak opvatten. Hij heeft nieuwe instructiën ontvangen.

— Te oordeelen naar een hoofd-artikel in de *Nassausche algem. Zeitung*, welke in naauwe betrekking staat tot het ministerie, *zal ook Nassau zich aan de Duitsche Unie onttrekken.*

— Men schrijft uit Karlsruhe, den 6den julij:

»De berigten welke in de laatste dagen zoo uit Frankfort als uit Berlijn hier ontvangen zijn, luiden allen zeer verontrustend voor de vrienden van den Duitschen bondstaat. Hiermede staat dan ook het bezoek van den groothertog van Hessen aan ons hof in naauw verband, welk bezoek wel is waar van korten duur was, maar des niet te min groote gevolgen kon na zich slepen, wanneer het Berlijnsche kabinet niet *spoedig* beslist om, met ter-zijde-stelling van elke aarzeling, de Unie als definitief bestuur daar te stellen. Tot nog toe houdt men zich aan het gegeven woord vast, maar als Pruisen tegen elken prijs met Oostenrijk tot overeenkomst tracht te komen, dan zal men het natuurlijk vinden, dat alsdan aan de stemmen van de vijanden der Unie een williger oor wordt geleend. Het is mogelijk, dat onder zulke omstandigheden onze kamers reede spoedig zullen worden bijeen geroepen, opdat zij over deze levensquaestie beslissen. In elk geval zijn de meeste leden van ons kabinet zoo constitutioneel gezind, dat zij zonder medewerking der Standen de baan niet zullen verlaten welke zij tot nog toe bewandelen. Daar het voorloopig verleende regt tot uitschrijving der belastingen reeds over weinige weken zal verloopen zijn, zoo ligt ook in het voortheffen der belastingen eene noodzakelijkheid om onze Standen spoedig te doen bijeenkomen."

— Men had gezegd, dat de staat van beleg in Baden binnen kort zou worden opgeheven. Wij kunnen dit berigt op goede gronden tegenspreken; vóór het aannemen van eenige op de openbare rust betrekkelijke wets-ontwerpen door de Standen, zal die opheffing niet plaats hebben, Intusschen is die exceptioneele toestand, waarin zich het land bevindt, niet ondragelijk en ofschoon aan de Zwitsersche grenzen de militaire maatregelen met gestrengheid worden uitgevoerd, heeft men daarvan in het binnenland, en vooral aan de badplaatsen, niet den minsten last

— Het Beijersche ministerie van oorlog heeft 1500 paarden te koop aangeboden; een nieuw bewijs, dat al hetgeen omtrent de buitengewone oorlogstoerustingen daar te lande gezegd is, weinig te beteekenen heeft.

Weenen, 5 *juli*. Volgens den *Lloyd* neemt de cholera te Weenen aanmerkelijk af. Ten onregte heeft men gemeld, dat ook te Triëst de cholera heerschte.

— Een dagblad bevat de namen van al degenen, welke bij den Hongaarschen opstand in het Servische Wojwoodschap en in het Temescher banaat zijn omgekomen. Hieruit blijkt, dat 271 personen door de opstandelingen zijn teregtgesteld en 1917 vermoord. Bij de inneming van Szent Tamas werden bovendien 135 familiën, minstens ruim 500 personen bevattende, geheel en al uitgeroeid.

— De jongste Grieksche post bragt het berigt mede, dat de verbannen *Kriziotis* voornemens is een nieuwen kruistogt op Grieksch grondgebied te ondernemen, en wel in de maand augustus of september, tijdens de verkiezingen. Het Kabinet te Athene heeft zich reeds tot de Porte gewend, met het verzoek, om *Kriziotis* van Smirna, waar hij thans bewaakt wordt, naar het binnenland van Turkije te vervoeren. Op dit verzoek is een weigerend antwoord ontvangen met de opmerking, dat de Porte hare aangegane verpligting ook te Smirna zou weten na te komen, beter dan de Grieksche regering, die de rooftogten harer onderdanen op Turksch gebied, welke zich telkens herhalen, niet schijnt te willen beletten.

Hannover, 6 *juli*. In de zitting der Standenkamer van heden, bragt de afgevaardigde *Lang*, het tusschen Pruisen en Denemarken gesloten vredestractaat, ter sprake. »Sedert drie dagen — zeide hij — is door de openbare nieuwspapieren het berigt verspreid van een vrede, welken Pruisen zich bevoegd heeft geacht namens Duitschland met Denemarken te sluiten en waaraan de Duitsche regeringen zouden zijn opgevorderd hare toestemming te geven. Ik vraag niet of de Hannoversche regering van den inhoud van dit vredes-tractaat kennis heeft gekregen, want het kan de regering niet onbekend zijn, wat de in openbare nieuwspapieren te lezen staat, dat namelijk, ondanks de Bonds-besluiten, Sleeswijk is prijs gegeven en ook de bevrediging van Holstein, een Duitsch land, met eenige formaliteiten, aan Denemarken overgelaten. Ook kan Duitschland het oordeel over de vredestichtende Pruisische regering gaarne en met vertrouwen aan het eergevoel van het Pruisische volk overlaten. Aan de heeren der regering en bepaald aan den minister van Binnenlandsche Zaken veroorloof ik mij echter eene vraag te doen: »Heeft de Pruisische regering werkelijk onze regering aangemaand een zoodanigen vrede in naam des Koningrijks Hannover, in naam van onzen in het geheele vaderland hooggeachten Koning, goed te keuren." Mogt de vraag bevestigend beantwoord worden, dan behoef ik geene verdere inlichtingen, want ik twijfel geen oogenblik, of het land, welks kracht ik noch te laag noch te hoog schat, kan met vertrouwen zijne eer in de hand der regering nederleggen, welke ongetwijfeld geen oogenblik zal ontkennen, dat Hannover bij het te nemen besluit aan de grenslinie staat, of van zijnen roem of van de diepste vernedering." De minister *Stüve* heeft geantwoord, dat Pruisen daaromtrent nog geene bepaalde mededeeling had gedaan.

ENGELA D.

Londen, 6 *juli*. Uit Edinburg wordt van den 30sten juni het volgende medegedeeld: Eergisteren had een ernstig ongeluk plaats op den spoorweg van Cumnock naar Edinburg. Te half zeven ure des morgens vertrok een goederentrein, waaronder twee waggons, beladen met eenige vaten, bevattende eene aanzienlijke hoeveelheid buskruid, van Cumnock naar Edinburg. Te zeven ure, juist toen de trein over de brug van Ballochyne reed, ontvlamde het kruid en sprongen al de volgeladen wagens in de lucht. Gelukkig is er niemand bij gedood of gekwetst, en zelfs de locomotief is zonder eenige beschadiging op hare plaats gebleven. De ontploffing was vreeselijk, zij werd in den omtrek op een afstand van twee en twintig mijlen gehoord. Stukken van rijtuigen en koopmansgoederen zijn in alle rigtingen heen geslingerd. Men vond zelfs op een uur afstands stukken zeep, sigaren, doozen, boeken en andere voorwerpen. Eene aanzienlijke hoeveelheid brandewijn en andere geestrijke dranken, die ontvlamd en uit de vaten gesprongen was, vloeide langs de rails. Het ongeval is waarschijnlijk veroorzaakt door eenige vonken uit de locomotief, die het buskruid ontstoken hebben. Hoe dit ook zij, de administratie van den spoorweg zal de kosten moeten dragen die zeer aanzienlijk zijn, daar het streng verboden is buskruid langs den spoorweg te vervoeren, als alleen met een afzonderlijk daartoe bestemden trein, ten opzigte van welken men dan nog gehouden is allerlei voorzorgsmaatregelen te nemen, ten einde ongelukken voor te komen.

— Een brief uit Ciudad Bolivar, (republiek Venezuela in Zuid-Amerika) meldt aan een Duitsch blad, dat de goudmijnen van Upata een niet minder rijken oogst belooven dan die in Californië. Iemand uit Upata teruggekeerd, heeft er in den tijd van drie maanden niet minder dan 100 oncen goud verzameld. Het goud wordt gevonden bij het zandwasschen van de rivier Jurnare en bestaat uit korrels waarvan de zwaarsten wel een half ons wegen. Men heeft den eigenaar voor die 100 oncen goud 1800 dollars geboden. De stad Upata ligt met de rivier Jurnare in de vruchtbare streken van de provincie Guyana, op 20 Duitsche mijlen afstands van de Oronoque.

BELGIE.

Brussel, 8 *juli*. Heden zullen in de Fransche Wetgevende Vergadering de discussiën over de wet op de drukpers eenen aanvang nemen. Er liepen gisteren daaromtrent te Parijs zeer tegenstrijdige geruchten. Volgens die welke wij voor de onwaarschijnlijkste houden, zouden de leden der meerderheid de verdaging der debatten tot na de prorogatie der Vergadering voorstellen en het kabinet zich daarmede vereenigen. Volgens anderen, die wij gelooven dat meer met de waarheid overeenkomstig zijn, zoude de aanneming der wet, met eenige wijzigingen ten gunste van den boekhandel, zekerder zijn dan ooit. Wel is waar meldt men ons in een particulier berigt, dat de commissie en het kabinet zich voor die concessiën aan dezen tak van nijverheid toegestaan, schadeloos zullen stellen, door de strenge en beperkende bepalingen ten opztgte van de dagladen nog scherper te maken. Dit zoude ons niet verwonderen. Men weet welken afkeer de verschillende regeringen, die elkander in Frankrijk zijn opgevolgd, altijd voor de dagbladpers gekoesterd hebben. De Republiek wil daarop geene uitzondering maken.

Uit nadere berigten nopens den vermeenden aanslag op den President der Republiek, blijkt, dat die poging welke niet tot uitvoering is gekomen, het werk was van eenen krankzinnige, die zijn plan aan niemand had medegedeeld en die zich in zeker opzigt zelf en vrijwillig heeft overgegeven aan de agenten die hem in het oog hielden. Dit heeft dus geene merkbare bezorgdheid te Parijs te weeg gebragt.

Het plan der oprigting van een kamp te Versailles, heeft daarentegen wel eene zekere spanning veroorzaakt. De uitleggingen daaraan door de ministerieele bladen gegeven, schijnen de gemoederen slechts ten deele te hebben gerust gesteld. Men sprak van interpellatiën op de tribune der vergadering, en schoon het waarschijnlijk is dat deze niet zullen plaats hebben, schijnt het echter dat de leden die voornemens waren ze tot de regering te rigten, dit nog niet geheel hebben opgegeven. Men verzekert dat, schoon de troepen onder het opperbevel van den generaal *Changarnier* zouden blijven, het bevel over het kamp aan den generaal *Baraguay d'Hilliers*, met den generaal *de Grammont* onder zich, zoude gegeven worden en men maakte eene menigte aanmerkingen over de keuze van die generaals, die men veronderstelt dat de partij van het Elysée zeer zijn toegedaan.

Wij hebben gisteren medegedeeld dat het dagblad *le Proscrit*, hetwelk door de staatkundige uitgewekenen van alle partijen wordt uitgegeven, in beslag is genomen. Het ware misschien beter, dat de politie daarin minder ijver aan den dag had gelegd, en dat zij de verspreiding van dit pamphlet niet belemmerde. Het artikel van den heer *Ledru Rollin*, dat aanleiding heeft gegeven tot de in beslag-neming, was de twistappel geworpen tusschen de verbannen leden der Bergpartij en hen die in Frankrijk blijven. De laatste konden evenmin als hunne organen bij de drukpers, de beleedigingen waarmede zij door de heeren *Ledru Rollin* en *Delecluze* overladen worden, onbeantwoord laten.

Zij zouden dus hun antwoord gereed maken en de hemel weet welk het gevolg zoude geweest zijn van die polemiek. De in-beslag-neming van het no. levert hen een zeer geschikt middel om te zwijgen en die beleedigingen te verkroppen; zij willen, zeggen zij, geene polemiek beginnen tegen geïncrimineerde artikelen.

De algemeene discussiën over het wets-ontwerp op de uitgifte van schuldbrieven tot een rentebedrag van 6 millioen, zijn in de zitting der Sardinische kamer van afgevaardigden van den 2den juli ten einde gebragt, na eene zeer uitgebreide redevoering van den heer *Revel*, ex-minister van Finantiën, ten gunste van het ontwerp. De tegenwoordige minister van Finantiën, de heer *Negri*, heeft zich bepaald bij de beantwoording van sommige der aanmerkingen, op zijn beheer gemaakt.

De graaf *Siccardi*, wiens redevoering met eerbiedige aandacht werd aangehoord, heeft een krachtig beroep gedaan op de vaderlandsliefde der afgevaardigden, door in zeker opzigt van de aanneming der wet eene quaestie van vertrouwen te maken.

Na den minister van Justitie, heeft de graaf *Cavour* het ontwerp krachtig ondersteund door zijn woord en zijn gezag als erkend hoofd der partij van de gematigde regterzijde. Hij heeft niettemin de noodzakelijkheid erkend der invoering van groote verbeteringen in de administratie en zich een voorstander verklaard van de belasting op de inkomsten.

Volgens de dagbladen zoude het ontwerp den volgenden dag worden aangenomen.

FRANKRIJK.

Parijs, 7 *juli*. Een zeventienjarig jongeling trok vrijdag ll. door de opmerkzaamheid waarmede hij ieder gade sloeg, die het Elysée verliet, de aandacht der politie, die hem in het oog bleef houden. Toen eindelijk een rijtuig aankwam en de jongeling er naar toe snelde (terwijl hij met de regterhand eene beweging maakte, als greep hij naar een verborgen wapen), om dadelijk weder terug te deinzen, als waren de personen, die zich in het rijtuig bevonden, niet diegenen, die hij zocht — ging een agent van politie naar hem toe, om hem te ondervragen of zich van hem meester te maken. Op de eerste vraag antwoordde de jongeling met de meest mogelijke koelbloedigheid: »Ik verbeid hier de aankomst van den President der republiek, om hem dood te schieten." — Onmiddellijk gearresteerd zijnde en een verhoor ondergaande, verklaarde hij te zijn *Georges Alfred Walker*, zettersleerling op de drukkerij des heeren *Brière* en bij zijne ouders inwonende, welke overigens algemeen geachte en brave menschen zijn. *Walker* (die hoe jeugdig ook, steeds een losbandig leven leidde en reeds eenmaal tot gevangenisstraf veroordeeld werd, omdat hij straatschenderijen pleegde en de burgers, alsmede de politie met geladen pistolen bedreigde) verklaart: dat hij reeds sints lang van het voornemen zwanger ging om den President der republiek te vermoorden, doch dat alle zijne pogingen daartoe tot dusver mislukten. Hij zegt, dat de voorgenomen moordaanslag bij hem een *idée fixe* geworden was en dat hij zich in zijn misdadig voornemen door het aanhooren der redevoeringen versterkt had gezien, wier voordragt hij in de meest beruchte socialistische clubs getrouw ging bijwonen. Als reden tot den misdadigen stap dien hij doen wilde geeft hij op, dat hij zich, door verkwisting arm geworden zijnde, zeer ongelukkig gevoelde en *Lodewijk Napoleon* wilde vermoorden, om zich op zijn eigen noodlot te wreken. De daad had hij willen bedrijven door middel van een pistool, dat men dan ook, met een kogel geladen, bij hem gevonden heeft, terwijl overigens deze zaak geheel op zichzelve moet beschouwd worden, hebbende *Walker* volstrekt geen medepligtige.

Ook hier hebben de procureur-generaal en de prefect van politie gemeend aan zinsverbijstering te moeten denken en is den jongeling dan ook een geneesheer toegevoegd, om daaromtrent een onderzoek in te stellen en rapport uit te brengen.

Van eene andere zijde wordt het voorgaande op ongeveer dezelfde wijze medegedeeld. Men voegt er nog bij, dat *Walker* zich alleen daarom zoo goedwillig aan den agent van politie overgaf, aan wien

hij zich, in zekeren zin, uit eigen beweging overleverde, omdat hij eindelijk begreep, dat het niet de bestemming van *Lodewijk Napoleon* was, om door zijne hand te sneven. *Walker* was een groot bewonderaar van mannen als *Blanqui*, *Barbès* en *Vilain*, wier leerstellingen hij tot de zijne maakte, terwijl hij buitendien nog een ijverig lezer was van de meest buitensporige democratische geschriften. Een onderzoek ten huize zijner ouders door de justitie gedaan, heeft tot niets geleid; men vond zijn vader, die vóór het gebeurde met *Walker* reeds ziek was, thans door zijne inhechtenisneming aan den rand van het graf gebragt.

Op de verklaring van *Walker*, dat hij over den door hem beraamden moordaanslag met niemand gesproken had, begaf de justitie zich naar de drukkerij des heeren *Brière*; geen der arbeiders aldaar droeg dan ook kennis van deze zaak; alleen bevestigden zij het reeds bekende, dat *Walker* zich voortdurend zeer slecht gedroeg en men hem tevens altijd in het bezit van geld zag, zonder dat men met eenige mogelijkheid kon raden hoe hij daaraan kwam.

Vrij algemeen gelooft men, dat hij werkelijk, ten gevolge van vele uitspattingen en eene onbetamelijke, meer dan ongeregelde levenswijze, aan krankzinnigheid lijdende is.

De hierboven reeds aangehaalde gebeurtenis, ten gevolge van welke hij tot gevangenisstraf veroordeeld werd, zoude reeds aan *Walkers* krankzinnigheid doen gelooven. Deze zaak droeg zich immers volgender wijze toe:

Den 21sten januari ll. bevond *Walker* zich ten 4 ure in den namiddag op de boulevard Montmartre; hij was beschonken, pleegde allerlei straatschenderijen, maakte een vreeselijk geweld en eindigde met een geladen pistool met dubbelen loop voor den dag te halen, en daarmede alle voorbijgangers te dreigen en te vervolgen; verscheidene politie-agenten, die zich van hem meester wilden maken, werden mede met dat vuurwapen bedreigd en konden hem eerst na eene hevige worsteling gevangen nemen. Voor de regtbank zeide hij destijds ter zijner verdediging letterlijk het volgende:

»Sedert geruimen tijd stak ieder op onze drukkerij den draak met mij; men liet mij geen oogenblik met rust; het leven begon mij daarom tot een walg te worden en ik huurde twee pistolen om mij er de hersens mede te verbrijzelen. Op het oogenblik, dat ik den zelfmoord bedrijven zoude, met het eene pistool tegen den slaap van mijn hoofd gerigt en het andere met den loop in den mond — ontbrak mij de moed om ze af te trekken. Toen men daarna op de drukkerij niet ophield mij voor den gek te houden, huurde ik andermaal twee pistolen om mij van kant te helpen en opdat het mij nu niet aan moed ontbreken zoude, dronk ik mij een roes. Ik begaf mij daarin naar eene badinrigting om er mij de hersens te verbrijzelen, toen ik mij, opgewonden als ik was door den gebruikten sterken drank, aan die daden schuldig maakte, welke tot mijne inhechtenisneming hebben aanleiding gegeven."

— Een blad zegt, dat er thans volstrekt geene sprake meer is van de aftreding van generaal *d'Hautpoul*; de minister van Oorlog blijft zijne portefeuille behouden, ofschoon er tusschen hem en generaal *Chargarnier* nog altijd oneenigheden blijven bestaan, die men tot nog toe niet uit den weg heeft weten te ruimen.

— In 1820 bestond de Fransche vloot uit 76 vaartuigen, met 8750 koppen bemand; in 1830 uit 206 schepen met 28,000 zeelieden: in 1840 uit 228 schepen met 35,000 man ekwipaadje; in 1850 bestaat zij uit nagenoeg 200 schepen met eene bemanning van 33,000 koppen.

— Volgens brieven uit St. Leonards zouden zich *Lodewijk Philips*, zijne gemalin en de hertog *van Nemours* bepaald verklaren voor eene vereeniging der Bourbons; de Hertogin van *Orleans*, door den Koning en de Koningin der Belgen en Prinses *Clementine* ondersteund, wijst alle aanzoeken daartoe standvastig van de hand; de hertog van *Montpensier*, wiens meening gevraagd is, heeft zich nog niet verklaard; de Prins van *Joinville* en de hertog van *Aumale* behouden zich hunne opinie voor; zij verklaren zich ronduit voor republikeinsch-gezind en men twijfeld niet, of zij zullen na den dood van hunnen vader officiëele stappen bij de Fransche Republiek doen, om in Frankrijk te mogen terugkeeren.

— *L'Univers* bevat weder een brief over de mirakels te Rimini en Fossombrone, voornamelijk ten betooge, dat deze wonderen niets nieuws zijn, want dat voor ruim 50 jaren zich te Rome niet minder dan 26 afbeeldingen van de H. Maagd bevonden, die even goed de oogen verdraaiden als thans te Rimini en te Fossombrone het geval is, blijkens een merkwaardig boek, dat mgr. *Marchetti* in 1797 over dit belangrijk onderwerp geschreven heeft.

— Een brief uit Rome van den 18den juni meldt, dat er in den omtrek van Rimini nog een derde wonderdoend beeld van de H. Maagd ontdekt is. Dit beeld verdraait niet alleen de oogen, maar stort ook tranen,

Langs buitengewonen weg,

Parijs 8 juli, 's avonds 8 ure. In de zitting der wetgevende vergadering van heden waren de tribunen reeds vroegtijdig opgevuld met toehoorders, daar de nieuwe wet op de drukpers aan de orde van den dag was. Bij den aanvang der zitting, te 2 ure, werd met 562 tegen 18 stemmen aan den minister van Koophandel een krediet van 50,000 francs geopend voor de onkosten tot het bijeenbrengen, uitkiezen en verzenden van Fransche producten naar de groote tentoonstelling die in 1851 te Londen zal worden gehouden. Daarna werden de discussiën geopend over de wet op de drukpers en wel allereerst over de urgentie daarvan. De heer *Emile de Girardin* trachtte te vergeefs aan te toonen, dat er in den loop van het onderzoek dezer wet eene fout heeft plaats gehad, die strijdig is met het reglement van orde, in de hoop daardoor de discussiën voor henden onmogelijk te maken. De heeren *Mathieu* (de la Drôme) en *Jules Favre* verklaarden zich in heftige bewoordingen tegen de urgentie, die door den minister van Justitie *Rouher* verdedigd wordt. Bij stemming wordt hij met 368 tegen 251 stemmen aangenomen. — De minister van Marine bood een wets ontwerp aan om den staat van beleg over het geheele eiland Guadeloupe uit te strekken en vraagt de urgentie daarvoor, dat in overweging genomen wordt. — Hierop werden de discussiën over het wets-ontwerp op de drukpers zelf, geopend. De heer *Madier de Montjau* maakte de opmerking, dat men vroeger eene gebeurtenis van eenige bijzondere beteekenis afwachtte, om de regering nieuwe wapens in de hand te geven; thans echter is men minder schroomvallig Zonder de minste reden verlangt men nu eene wet die de vrijheid van drukpers den doodsteek geeft. De redenaar tracht dit te bewijzen uit onderscheidene hoofdbepalingen van het ontwerp. Hij werpt hen die de wet hebben uitgelokt voor de voeten, dat zij voor het volk geene verlichting willen, en wendt zich daarna tot den minister met de bittere woorden: »Wanneer de glorierijke revolutie van februari niet ten doel mag gehad hebben de vrijheid aan te brengen, dan heeft zij ten minste ook niet ten doel gehad, zekere ministers *in spe* te bevrijden van onbetwistbaar bekwame mannen die hen op hunne loopbaan hinderlijk zijn. Wanneer wij nog langer zoo geregeerd moeten worden, dan geve men ons liever die voormalige ministers terug!" Eene toespeling van den heer *Madier de Montjau* op de betrekking der legitimistische partij tot de regering en hare geheime plannen, geeft den heer *Léon de la Borde* aanleiding om te verklaren, dat zijne partij niet tegen de republiek zamenspant en niets zal ondernemen, wat van de republiek eene republiek in schijn zoude kunnen maken, evenmin als zij ooit eene monarchie in schijn verlangd heeft. De minister van Justitie *Rouher* zegt, dat hij op deze wet op de drukpers, zoo als op alle overige beperkende wetten aandringt, niet in het belang der regering, maar in het belang der maatschappij. In deze rede, waarin hij zijne gronden ontwikkelde, protesteerde hij tegen de glorificatie der februari-revolutie door den vorigen redenaar en noemde hij haar eene *catastrôphe*. Op dit woord ontstaat er eene geweldige opschudding op de banken der Bergpartij. Met verwoedheid en zonder ophouden wordt van den president verlangd dat hij den minister tot de orde zal roepen. Te vergeefs tracht de voorzitter den storm tot bedaren te brengen. Meestal wordt hij niet gehoord. Eéns hoort men hem zeggen: »Als ik voornemens geweest was den minister tot de orde te roepen dan zoudt *gijl.* mij dit beletten." Eindelijk sluit de voorzitter de debatten en verlaat de minister de tribune. De opschudding duurt echter voort. *Emile de Girardin* beklimt met moeite de tribune en spreekt met hevige gebaren. De regterzijde protesteert woedend. Eindelijk komt *de Girardin* aan het woord: »Ik wil zeggen waarom ik tot de orde geroepen ben. Ik heb verklaard en verklaar nogmaals, dat, wanneer een minister van *Lodewijk Napoleon Bonaparte* de februari-revolutie eene *verderfelijke catastrophe* durft noemen, zonder tot de orde te worden geroepen, geen lid der oppositie voortaan meer zitting kan nemen in deze vergadering." De regterzijde juicht hem spottend toe. Het rumoer, vooral om de ministersbank, blijft zoo sterk aanhouden, dat de voorzitter ten laatste zijn hoed neemt en weggaat, waardoor de zitting *facto* is opgeheven. De gesprekken duren nog lang met dezelfde opgewondenheid voort. Te 6¼ ure is de zaal eindelijk ledig.

In den ministerraad is heden besloten voor te stellen de verdaging der wetgevende vergadering op twee maanden te bepalen.

— Volgens den *Constitutionnel* heeft de Pruisische gezant te Londen geweigerd het Londensche protocol van 4 juli over de Sleeswijk-Holsteinsche aangelegenheden, te onderteekenen.

— De persoon die wegens den voorgenomen aanslag op den President der Republiek in hechtenis genomen is, bevindt zich volgens het oordeel der geneeskundigen, in zulk eenen staat van verstandsverbijstering, dat hij heden naar het krankzinnigengesticht van Bicêtre bij Parijs gebragt zal worden.

— De Pacha van Egypte zoude geweigerd hebben *Abd-El-Kader* in zijne staten op te nemen, uit vrees voor intrigues. Hij zal naar een zuidelijk land vervoerd worden, daar hij het klimaat van Frankrijk niet verdragen kan.

— Volgens berigten uit Rome zijn vele onschuldig in hechtenis genomene personen in vrijheid gesteld. De minister *Savelli* was sedert eenige dagen ongesteld.

— Laatste koers ter beurs van heden: 5% 95 fr. 45 c.; 3% 57 fr. 50 c.; Bank-actiën 2265 fr. — Noorder-spoorweg-actiën 451 fr. 25.; Parijs-Straatburg spoorweg-actiën 340 fr.; Spanje 3% 33.

Madrid, 3 juli. 3% 32⅛.

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, 9 juli. De minister van Financiën, gelet op de wet van den 4den dezer (*Staatsblad* no. 37), regelende het kiesregt en de benoeming van afgevaardigden ter Eerste en Tweede Kamer van de Staten-Generaal; overwegende, dat in de kohieren der grondbelasting eigendommen kunnen voorkomen, welke, na de afsluiting der kadastrale leggers, aan andere eigenaars zijn overgegaan, en waarvoor mitsdien anderen zijn aangeslagen dan degenen, die deswege de belasting betalen; en willende de noodige maatregelen nemen, ten einde deze laatsten, indien zij dit verlangen, alsnog op die kohieren worden gebragt, en daardoor, zoo veel mogelijk in de gelegenheid gesteld worden, hun regt te doen gelden, om ook op de kiezerslijsten en *casu quo* op de lijsten van hoogstaangeslagenen voor te komen; heeft, bij resolutie van den 8sten dezer, no. 42, het volgende bepaald:

Art. 1. Onder de verkeerde te-naam-stellingen, welke verandering of splitsing van eenen aanslag ten kohiere der grondbelasting ten gevolge kunnen hebben, bedoeld bij art. 5 der wet van den 22sten Mei 1845 (*Staatblad* no. 22), zijn ook begrepen zoodanige, welke het gevolg zijn van eigendomsovergang, gedurende het tijdvak, tusschen de afsluiting der kadastrale leggers en de vaststelling der lijsten, naar art. 10 der kieswet voorgevallen.

Art. 2. De verzoeken, bij den gouverneur of de Gedeputeerde Staten ingediend door degenen, die de verandering of splitsing van eenen aanslag ten gedachten kohiere uit dien hoofde verlangen, worden door den gouverneur regtstreeks gesteld in handen van den betrokken bewaarder der hypotheken en van het kadaster, die ze onverwijld met zijn berigt aan den controleur der directe belastingen en van het kadaster zendt.

Art. 3. Genoemde controleur legt de verzoeken, met de berigten van de bewaarders en de zijne, ten spoedigste aan den gouverneur over. Bij die verzoeken, welke hij vermeent dat toegestaan kunnen worden, voegt hij tevens het noodige bevelschrift.

Art. 4. Na daarop gevallen beslissing, zendt de gouverneur de verzoeken aan meergenoemden controleur terug, ten fine van kennisgeving der beschikking aan de belanghebbenden, en de bevelschriften aan den arrondissements directeur der directe belastingen, in en uitgaande regten en accijnsen. Deze zendt de bevelschriften dadelijk aan de betrokkene ontvangers, ter onmiddelijke uitvoering, en geeft den controleur der directe belastingen, dien het aangaat, er kennis van.

Art. 5. In verband met het voorgeschrevene bij art. 121 der kieswet, zal *voor dit jaar* het tijdvak, bij art. 1 hiervoren gesteld, loopen tot den 30sten april. (*Staats-Ct.*)

Arnhem, 10 juli. Gepasseerden zondag op den middag vervoegde zich aan het bureau van de diligence-onderneming van *D. Bronkhorst* een persoon, die een koffer weghaalde, zeggende zulks te doen voor eene dame welke met de boot wenschte te vertrekken. Des avonds omstreeks 9 uur kwam de eigenares het koffer halen, doch niet weinig ontstelde zij toen zij vernam dat hetzelve voor haar was gehaald. Zij deed aangifte aan den commissaris van politie, wien het dan ook gelukte nog voor 12 uur des nachts de personen van *J. T.* uit Nijmegen en *W. P. B.* uit Deventer als schuldigen in bewaring te nemen, die evenwel ontkenden de misdaad te hebben gepleegd. De politie, die den volgenden morgen vroegtijdig de nasporingen voortzette, vond toen al spoedig bij eene uitdraagster, die bezig was het gekochte te ontpakken, nagenoeg alles terug. — De persoon van *J. T.*, 62 jaar oud, heeft ruim de helft van dien leeftijd in de tuchthuizen doorgebragt.

Op den avond van dien dag wilde een persoon uit Elden, bij het verlaten der stad, over het hek van het veer de brug passeren, om de betaling van het veergeld te ontduiken, met dat gevolg dat hij in den Rijn viel en verdronk, niettegenstaande alle aangewende pogingen tot redding. Het lijk is nog niet teruggevonden.

— Het landgoed Rijsselt onder Gorssel, groot ruim 50 bunders, is aangekocht om er eene inrigting te vestigen tot zedelijke opleiding van verwaarloosde knapen, in navolging van hetgeen te Mettray en elders in Frankrijk zoo goede uitkomst oplevert. De aankoop is geschied uit gelden, door menschenvrienden in Nederland, op aanzoek van den heer *W. H. Suringar*, bijeengebragt.

STATEN-GENERAAL.
TWEEDE KAMER.

Zitting van dingsdag 9 juli.

In deze zitting heeft er eene langdurige discussie plaats gehad, naar aanleiding van een adres van afgescheidenen, houdende klagten over weigering, om hen te erkennen als Christelijke afgescheidene gemeente. Een aantal sprekers hebben het woord gevoerd over de conclusie van de commissie, die strekte om het request te verzenden naar den minister voor de Hervormde Eeredienst, met te kennen geving van den wensch, dat voldaan zal worden aan het verzoek der adressanten, om vrijstelling van het

bepaalde bij litt. *c.* en *d.* van het bekende besluit van 9 januari 1841.

De gevoelens der sprekers waren daaromtrent zeer verdeeld; niemand kon, hetgeen met de afgescheidenen gebeurd was, goedkeuren, maar er bestond verschil alléén daarover of een besluit, dat wettige kracht heeft, niet gehandhaafd moet worden tot dat het is ingetrokken. De meeste der sprekers meenden ja; anderen waren van oordeel, dat een besluit of verordening strijdig met de grondwet, in zich zelve nietig en van onwaarde was.

Het woord hebben gevoerd de heeren: *Engelen*, *van Heemstra*, *van Voorst*, *Wintgens*, *van Eck*, *de Fremery*, *Groen van Prinsterer*, *van Dam van Isselt* en *van Hoëvell*.

De Minister van Justitie heeft verklaard, dat de regering stellig voornemens is, dat besluit van 1841 af te schaffen, zoo mede art. 291 van de *Code Pénal*, bij de eerstdaags aan te bieden wet op het regt van vereeniging. De Minister van Binnenlandsche Zaken heeft die verklaring bevestigd, en er bijgevoegd, dat hij, moest hij zoodanig besluit uitvoeren, vóór dat die wet er was, den koning de intrekking zou vragen van de bepalingen sub. litt. *c.* en *d.* in dat besluit opgenomen.

Er zijn nog verschillende voorstellen gedaan tot wijziging der conclusie van de commissie.

Ten slotte is besloten:

1o. Nederlegging ter griffie met 51 stemmen.

2o. Verzending naar den minister met uitdrukking van den wensch boven reeds aangeduid, *verworpen* met 44 tegen 12 stemmen;

3o. Bloote verzending naar den minister *aangenomen* met 30 tegen 26 stemmen.

Vervolgens zijn de algemeene discussiën geopend over de wet tot uitvoering van art. 7 der grondwet.

Mengelwerk.

De diamant KOH-I-NUR.

Op den 29sten juni heeft het stoomschip *Medea* den beroemden diamant, die in de dichterlijke Oostersche taal bekend is onder den naam van KOH-I-NUR (Berg des lichts), naar Engeland overgebragt. Deze steen is als ware het, het symbool der revolutiën van tien menschengeslachten, gedurende welken tijd hij van den eenen veroveraar op den anderen overging en eindelijk, in de derde eeuw na zijne ontdekking, als een gedenkteeken van Oostersche trouweloosheid en Saksische kracht, aan Engeland's ver verwijderde kusten is aangeland. In het jaar 1550, vóór dat de dynastie der Mogols door den grooten AKBAR gevestigd was, werd dit hoogst merkwaardig edelgesteente in de mijnen van Golconda opgedolven. Het koningrijk Golconda vormde een der Mohamedaansche Staten, die omstreeks het einde der vijftiende eeuw in Decan waren ontstaan. De diamant-mijnen lagen iets oostelijk van de hoofdstad, in de nabijheid van het tegenwoordig Condapilly, in eene streek die thans aan Engeland behoort, schoon zij reeds sedert langen tijd geene schatgravers meer lokken. Toen de Mogollen hunne heerschappij over Decan wilden uitbreiden, geraakte KUTUB-Shah, toenmaals koning van Golconda, in oorlog met den keizer Shah JEHANS, den vader van den grooten AURENGZEB. In dien tijd was MIR JUMLA, eerste minister van KUTUB-Shah, een man die met eene uitstekende bekwaamheid als staatsman, eene zeldzame kennis van edelgesteenten paarde. Ook had hij vroeger werkelijk handel gedreven in diamanten, en was hij dus in staat de schatten van Golconda juist te waarderen. Shah-JEHANN zelf stond weinig bij hem achter in de kennis van dit vak, zoodat later, toen hij onttroond en door zijnen vader in de gevangenis geworpen was, zijn oordeel over de waarde van eenen robijn, tot den keizerlijken schat behoorende en waarover twist ontstaan was, werd ingeroepen. Men behoeft er zich niet zoo zeer over te verwonderen, dat Shah-JEHANN zich met MIR JUMLA tegen zijnen overweldiger verbond en dat de *Koh-i-nur* de reis van Golconda naar Delhi moest aanvaarden. Daar zag hem, met vergunning van AURENGZEB, de Fransche reiziger TAVERNIER, op den 2den november 1665; het werd hem zelf toegestaan hem in de hand te nemen, te onderzoeken en te wegen. De *Koh-i-nur* spande de kroon boven al de schatten der Mogols. Menigmaal pronkten zij met hem, menigmaal strekte hij tot sieraad van den beroemden paauwentroon. Hij bleef in Delhi tot het jaar 1739, toen het rijk, door den inval van NADIR-Shah de doodsteek werd toegebragt. Onder den onmetelijken buit, dien de Perzische strijders naar Khorassan medevoerden, blonk de *Koh-i-nur* weder boven alles uit. Zijn verblijf in Perzië was echter van korten duur. Na het vermoorden van NADIR-Shah werd het edelgesteente door AHMED-Shah, aan het hoofd van 4000 Afghanen, naar Cabul, waar hij het rijk Duranni stichtte, overgebragt. Het scheen als of de heerschappij over Indië aan den *Koh-i-nur* verbonden was; want AHMED was het, die den laatsten Keizer op den troon der Mogols plaatste. Toen Shah-SHUJA, de beschermeling der Oost-Indische compagnie, uit Cabul verdreven werd, nam hij den wijd beroemden diamant op zijne vlugt mede. Na velerlei omzwervingen vond de verdreven eene, schoon niet geheel veilige schuilplaats bij het magtige opperhoofd der Sikhs RUNJIT SINGH, wien het, na daartoe langen tijd vergeefsche pogingen te hebben aangewend, in het jaar 1813 gelukte, hem van zijnen schat te berooven. Zoo was dus de *Berg des lichts*, den weg der veroveraars aanwijzende, van Golconda naar Delhi, van Delhi naar Mushed, van Mushed naar Cabul en van Cabul naar Lahore overgebragt. Hij bleef op laatst genoemde plaats tot dat hij, weder door verovering, in handen der Engelschen geraakte. De *Koh-i-nur* is, met uitzondering van den Braziliaanschen steen, die zich onder de kroon kleinodiën van Portugal bevindt, wiens aanspraak op den eersten rang overigens eenigzins twijfelachtig is, de grootste bekende diamant der wereld. In zijnen ruwen staat zoude hij bijna 800 karaten hebben gewogen. Door de onhandigheid van den slijper, een Venetiaan, HORTENSIO BORGIS, behield hij echter slechts zijn tegenwoordig gewigt van 279 karaten. In plaats van eene belooning voor zijn werk te ontvangen, werd aan BORGIS door den vertoornden Mogol eene geldboete van 10,000 ropijen opgelegd. De gedaante en grootte van den *Koh-i-nur* is nagenoeg die der spitse helft van een klein hoender-ei. Toen RUNJIT SINGH hem droeg, zoude ter naauwernood een halve duim van den steen uit het goud, waarin hij gevat was, zigtbaar zijn gewcest. Voor zoover de waarde te bepalen is, bedraagt die ongeveer 2 millioen ponden sterling. De PITT *diamant*, die door den grootvader van lord CHATHAM uit Madras naar Europa gebragt en aan den regent PHILIPS VAN ORLEANS in het jaar 1717 voor 125,000 ponden sterling verkocht werd, weegt naauwelijks 130 karaten. De groote diamant, die den adelaar op den Russischen scepter draagt, weegt niet volkomen 200 karaten.

Advertentiën.

Burgerlijke stand.

APELDOORN:

Van 28 juni tot en met 5 juli.

Gehuwd: Geen.

Bevallen: J. v. Hoorn, D. — W. Nieuwenkamp, geb. Klooster, D. — F. de Graaf, geb. Brummelkamp, Z. — W. J. Jager, geb. v. Gogh, doode D.

Overleden: F. Groothof, 18 j.

WAGENINGEN:

Van 24 juni tot en met 4 juli.

Gehuwd: A. Kelderman en J. Buis.

Bevallen: N. van Amerongen, geb. Looijen, Z. — J. A. T. Beek, geb. van Rijn, Z.

Overleden: Geene.

ZALT-BOMMEL:

Van 24 juni tot en met 4 juli.

Gehuwd: Geene.

Bevallen: P. van Son, geb. Troost, Z. — E. van Westrenen; geb. van Sermond, Z.

Overleden: Geene.

Marktprijzen.

ARNHEM, 6 juli.

Oude *Weit* van *f* 0.00 tot 00.00; Nieuwe van *f* 7.30 tot 8.65. — *Rogge* van *f* 4.80 tot 5.30. — *Boekweit* van *f* 5.00 tot 5.50. — *Garst* van *f* 3.50 tot 0.00. — *Vriesche Haver* van *f* 0.00 tot 0.00. — *Voerhaver* van *f* 2.30 tot 2.50. — *Witte Boonen* van *f* 0.00 tot 0.00. — *Paardeboonen* van *f* 5.00 tot 0.00. — Graauwe *Erwten* van *f* 0.00 tot 0.00; Groene van *f* 0.00 tot 0.00; Gele van *f* 0.00 tot 0.00. — *Koolzaad* van *f* 00.00 tot 00.00; *Aveelzaad* van *f* 0.00 tot 0.00; *Klaverzaad* van *f* 00.00 tot 00.00. — *Aardappelen* van *f* 1.70 tot 2.55. — Nieuwe *Aardappelen* *f* 2.80. — *Boter* van *f* 0.50 tot 0.64 het pond.

DEVENTER, 5 juli.

Zoo voor *Rogge* als *Tarwe* was heden veel vraag, en de aanvoer daaraan niet geëvenredigd zijnde, moest voor beide hoogere prijzen worden toegestaan. — *Tarwe* is verkocht van *f* 7.50 tot 8.00, enkel 8.25. — *Rogge* *f* 4.50 4.90, enkel 5.00 — *Boekweit*, hoewel met geringe aanvoer, vond geen bijzondere vraag en de aanwezige voorraad ruimde tot vorige prijzen op, zijnde besteed *f* 4.50 à 5,00 naar deugd. — *Garst* *f* 3.00 à 3.20 verkocht. — *Haver* *f* 2.60 à 3.00. — *Aardappelen:* 1.60 à 2.20 het mud. Ter markt ongeveer 10 mud. Niewe 20 à 25 cents de vijf kop. — *Boter:* 1ste soort *f* 10.00 à 10.50 2de soort *f* 8.50 à 9.00.

ZUTPHEN, 4 juli

De toestand der markt was heden weder zeer willig terwijl het aanwezige zoowel aan consumtie als ter verzending, tot klimmende prijzen vlug opruimde.

Tarwe deed van *f* 7,50 tot 8,35. — *Rogge* van *f* 4,50 tot *f* 4,80 eenige partijtjes oude van *f* 5,00 tot *f* 5,10. — *Boekweit* schaarsch ter markt, van *f* 4,60 tot 5,00.

Aardappelen van *f* 1,20 tot *f* 1,75.

Boter van *f* 9,00 à *f* 10,25 het ⅛ vat.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 10 juli 2 El 3 Palm 8 Duim; gew. 0 D. gev. 5 D.

De prijs dezer courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nommers 10 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f1.00 en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.